

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci žalobce: **J. Š.**, nar., trvale bytem, zastoupen Mgr. Martinou Pekárkovou, advokátkou, se sídlem Nebušická 709, Horoměřice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2015, č.j. 871 223 1583/47091-SL ve věci invalidního důchodu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou ze dne 22. 4. 2015 žalobce brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2015, č.j. 871 223 1583/47091-SL (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty námitky podané žalobcem proti prvostupňovému rozhodnutí žalované ze dne 14. 11. 2014, č.j. 871 223 1583 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná rozhodla o tom, že se žalobci podle ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „ZDP“ nebo „zákon o důchodovém pojištění“), zamítá žádost o invalidní důchod. Podkladem pro toto rozhodnutí byl posudek o invaliditě podaný Okresní správou sociálního zabezpečení v Třebíči (dále jen „OSSZ v Třebíči“) ze dne 6. 11. 2014, podle něhož žalobce nebyl shledán invalidním, neboť podle tohoto posudku poklesla žalobci jeho pracovní schopnost pouze o 10%.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaná uvedla, že v řízení o námitkách nově posoudila zdravotní stav žalobce a nechala vypracovat nový posudek o invaliditě ze dne 17. 2. 2015, na základě něhož bylo zjištěno, že žalobce není invalidní, neboť míra poklesu jeho pracovní

schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla určena ve výši 10 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bylo shledáno zdravotní postižení uvedené v kapitole VI. (postižení nervové soustavy), položce 1 (cévní postižení mozku a míchy, dětská mozková obrna) písm. a) – tzn. minimální funkční postižení, nevýznamné oslabení funkce s jemnou ztrátou speciálních dovedností, zachována schopnost vykonávat denní aktivity podle přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. o posuzování invalidity, pro něž byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti ve výši deset procent. Podle tohoto posudku zdravotní stav žalobce omezuje jeho fyzické schopnosti. Jde o stav po dětské mozkové obrně (DMO), která se projevuje zejm. roky trvající neměnnou lehčí poruchou hybnosti pravostranných končetin, je možná samostatná chůze bez opory s lehce vadným stereotypem chůze a s napadáním na pravou dolní končetinu. Na pravé horní končetině trvá lehce omezená svalová síla při lehčí hypotrofii a při její adynamii, trvá dále i dyspraxie (neobratnost) pravé ruky při lehké paretické symptomatologii. Úchop je možný, ale je lehce neobratný. K námitkám žalovaná uvedla, že žalobce sice uváděl, že není schopen jíst příborem, avšak praktická lékařka dne 21. 10. 2014 však uvádí schopnost žalobce najíst se příborem, byť s obtížemi, což uvádí i odborná neurologická zpráva MUDr. H. ze dne 9. 10. 2014. Žalovaná dále uvádí, že u žalobce trvá lehčí psychická rigidita, po psychické stránce však již dříve nebylo zjištěno závažnější postižení, jen lehké zaostávání, celkově pomalejší. Dále žalovaná poukázala na to, že od roku 2012 pracuje žalobce jako poštovní doručovatel (vyučen je v oboru cukrář-pekař a prodavač), přičemž v současnosti je evidován na úřadu práce. Žalobce nemá závažnější řečovou či kognitivní dysfunkci, ovšem trpí značnou nadváhou, která se na omezeném pohybovém stereotypu jistě podílí. U žalobce se jednalo o minimální funkční postižení s poklesem pracovní schopnosti ve výši 10 %, které invaliditě neodpovídá. Proto byl posudkový závěr OSSZ v Třebíči, který vycházel ze správného použití posudkových kritérií, lékařem žalované potvrzen, protože zdravotní stav a pokles pracovní schopnosti v souladu s příslušnými právními předpisy o posuzování invalidity. Z uvedených důvodů byly námitky žalobce zamítnuty a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body. Předně uvedl, že orgány lékařské posudkové služby provedly nedostatečné hodnocení zdravotně motoricko-biomechanické, neboť se nepokusily vzhledem k dosaženému vzdělání žalobce o širší a podrobnější zkoumání jeho schopností vlastní obživy. Např. konstatování, že je schopen úchopu, v sobě nezavírá schopnost sevření, i ve smyslu váhy a tvaru svíraného předmětu. Žalobce je sice vyučen prodavačem, nicméně je třeba brát v potaz i jeho schopnost rychlé reakce na podněty zákazníka, na schopnost doplňovat zboží do regálů v různé výšce apod., a proto je otázkou, nebyla-li by mu být přiznána invalidita jen z důvodu téměř vyloučeného řádného zapojení do pracovního procesu především u soukromého zaměstnavatele, tedy aby měl zaručený základní pravidelný příjem od státu. Žalobce má za to, že posudkové orgány vzhledem k uváděným sociálním a pracovním schopnostem (praxe a dosaženého vzdělání) mohly posuzovat žalobce např. při simulaci pracovního procesu, resp. výkonu jeho původní profese v kontextu pracovního kolektivu, dělby práce, sociálně-pracovní interakce, což ex cathedra není možné. Žalobce spatřuje nedostatečné posouzení zdravotního stavu ve vztahu ke ztrátě možnosti obstarávat si výživu vlastním přičiněním. Posudkové orgány se dále vůbec nezabývaly otázkou, zdali jde v případě žalobce o trvalý neměnný zdravotní stav o dětské mozkové obrně, či zda může v důsledku plynutí času dojít k degeneraci či progresi zdravotního stavu, a neřešily ani zdravotní důsledky vztahu mezi fyzickou námahou při výkonu pracovní činnosti žalobce a jeho recentním zdravotním stavem i ve smyslu psychicko-sociálního. Žalobce dále odkázal na starší judikaturu Nejvyššího soudu ČSSR ze 60. a 70. let vztahující se k otázce zaměstnání, vzhledem k němuž je třeba zjišťovat otázku zachování pracovní schopnosti. Žalobce dále poukázal na to, že správní orgány se vůbec

nezabývaly otázkami, zdali při hledání resp. uplatnění v zaměstnání rozhodnutí za vadná a navrhl jejich zrušení pro skutkové i právní vady a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém **vyjádření** k žalobě uvedla, že byla při svém rozhodování vázána posudkem podaným lékařskou posudkovou službou. V předmětné věci se posudkově prokázal pokles pracovní schopnosti pouze o 10 %, přičemž rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole VI., položce 1a přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Posudek ze dne 18. 2. 2015 podle názoru žalované splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a vypořádal se se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla důkaz posudkem Posudkové komise MPSV ČR a navrhla zamítnutí žaloby.

Krajský soud nechal vyhotovit **posudek** Posudkové komise MPSV ČR, pracoviště v Brně (dále jen „PK MPSV“) ze dne 13. 10. 2015. PK MPSV zasedala ve složení předsedy komise a odborné neuroložky. Žalobce byl přítomen při jednání PK MPSV dne 18. 9. 2015, přičemž byl při tomto jednání vyšetřen. Při tomto vyšetření byla konstatována neobratnost pravé ruky, slabší síla stisku pravou rukou, dystonie pravé ruky DKK. Stojí a chůze byl schopen samostatně s napadáním na pravou dolní končetinu. Při tomto jednání rovněž zástupce žalobce uvedl, že navštívil žalobce v místě jeho bydliště a simulovali nějaké běžné činnosti. Při jednání položil pan Švandovi několik otázek k ozřejmění jeho zdravotního stavu a potíží z něho vyplývajících. Následně dne 25. 9. 2015 požádal žalobce o prodloužení lhůty ke zpracování posudku. PK MPSV odročila jednání a pokračovala v něm dne 13. 10. 2015 již bez přítomnosti žalobce. Vycházela při posouzení především z nálezů praktické lékařky MUDr. N., neurologických vyšetření MUDr. H. a rovněž tak z ORL vyšetření ze dne 21. 9. 2015, MUDr. G. V posudkovém hodnocení PK MPSV uvedla, že se jedná o leváka, který trpí na následky dětské mozkové obrny. Neurologický klinický nálezn je dlouhodobě bez podstatných změn. Objektivně mu vážne pravý ústní koutek, je patrná zcela lehká dysartrie, řeč je srozumitelná. Na pravé horní končetině byla konstatována neobratnost ruky, slabší síla stisku, dystonie (mimovolné stahování svalů), na pravé dolní končetině je oslabení dorzální a plantární flexe nohy, jakož i lehký skles v přednožení. Levostranné končetiny jsou bez postižení funkce. Posuzovaný je obézní (prostá obezita) a orientovaný. Žalobce byl po vydání napadeného rozhodnutí nově vyšetřován pro suspektní poruchu sluchu a tinnitus po ohlušení na diskotéce, přičemž po terapii potíže odezněly. PK MPSV neměla potřebu čekat na dokončení nově zahájeného ORL vyšetřování pro suspektní poruchu sluchu. Pokud by při tomto vyšetřování bylo diagnostikováno nějaké postižení sluchu, muselo by být nejprve залечено a dopad event. přetrvávající funkční sluchové poruchy na pracovní schopnost hodnocen až s časovým odstupem. V posudkovém závěru dospěla PK MPSV k závěru, že pokles pracovní schopnosti činí podle kapitoly VI položky 1 písm. b) 20 %. Vzhledem k přítomnosti lehkého motorického postižení a zcela lehké dysartrie a absenci dalších postižení rezultujících z dětské mozkové obrny i s ohledem na ostatní zdravotní postižení a předchozí vykonávané výdělečné činnosti hodnotí PK MPSV rozhodující postižení funkcí na dolní hranici rozpětí. Pokles pracovní schopnosti nebyl hodnocen podle písm. c) nebo d), protože klinické nálezy nedokumentovaly závažnost funkčních poruch pod těmito písmeny uvedenou, jak plyne z posudkového hodnocení. Kvalifikace PK MPSV tak podle jejího názoru lépe odpovídá zjištěnému funkčnímu stavu. V poznámce PK MPSV uvedla, že z dodatečně doručeného nálezu ORL ze dne 14. 10. 2015 (MUDr. G.), který dokládá pokračující vyšetřování suspektní poruchy sluchu, které bylo zahájeno až po jednání PK MPSV dne 18. 9. 2015, nevyplývá, že by bylo třeba žádat kvůli němu o další prodloužení lhůty k vyhotovení posudku.

Krajský soud poté nařídil ve věci jednání na den 21. 4. 2016, nicméně žalobce na to reagoval žádostí o odročení a návrhem na doplnění posudku o hodnocení nových lékařských zpráv z ORL, které žalobce soudu předložil. Krajský soud návrhu vyhověl, odročil jednání za účelem doplnění posudku PK MPSV, kterou požádal, aby se vyjádřila k tomu, jaký vliv mají nová vyšetření sluchu, která žalobce absolvoval v lednu a únoru 2016 na celkové hodnocení pracovní schopnosti žalobce, a zda tyto lékařské zprávy lze hodnotit jako důkaz existence poruchy sluchu k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované.

PK MPSV vypracovala doplnění posudku ze dne 30. 5. 2016, a to bez přítomnosti žalobce. Členem komise byla lékařka z oboru otorinolaryngologie. PK MPSV znovu prostudovala podkladovou a zdravotní dokumentaci včetně nově doložených podkladů, která byla dostatečná k projednání v nepřítomnosti a k přijetí posudkového závěru. Vycházela z lékařských vyšetření MUDr. G. ze dne 14. 10. 2015 a z nálezů MUDr. S. (ORL) ze dne 18. 11. 2015, MUDr. H. ze dne 5. 1. 2016, a z vyšetření ze dne 11. 2. 2016 pomocí evokovaných potenciálů BERA (Biologic) a vyšetření tamtéž ze dne 15. 2. 2016. PK MPSV dospěla k závěru, že z doložených ORL vyšetření vyplývá, že u posuzovaného který při jednání PK MPSV dne 18. 9. 2015 komunikoval přiměřeně a zcela bez obtíží. Vzhledem k rozdílnosti výsledků při subjektivních vyšetřeních sluchu bylo provedeno objektivní vyšetření sluchu žalobce metodou BER, které prokázalo přítomnost postižení sluchu vpravo na hranici středně těžkého až těžkého postižení, vlevo je nález normální. Bylo také provedeno NMR vyšetření mozku, které prokazuje změny v oblasti levé mozkové hemisféry – polymikrogyrie – jde o přítomnost malých gyrů (závitů) v části mozku, což bývá morfologickým nálezem při dětské mozkové obrně. Pokud se týká objektivní metodou prokázaného vyšetření sluchu vpravo, nelze se jednoznačně vyjádřit, zda toto bylo či nebylo přítomno již k datu vydání napadeného rozhodnutí, neboť bylo jednoznačně prokázáno až za rok na to, nicméně PK MPSV zdůraznila, že i kdyby bylo toto postižení přítomno v době vydání napadeného rozhodnutí, jde o postižení sluchu jednostranné, které je z hlediska dopadu na pokles pracovní schopnosti posudkově velmi málo významné. Tuto skutečnost je nutno zohlednit v rámci léčebně preventivní závodní lékařské péče, z preventivních důvodů není vhodná práce v riziku hluku. Na podkladě doplnění posudkového hodnocení PK MPSV konstatovala, že nebyly zjištěny nové posudkově významné skutečnosti u žalobce, které by mohly být podkladem pro změnu posudkového závěru ze dne 13. 10. 2015. PK MPSV tedy trvá na svém posudkovém hodnocení.

Při jednání nařízeném dne 30. 6. 2016 účastníci setrvali na svých procesních návrzích, přičemž krajský soud shrnul obsah správního spisu a provedl dokazování posudkem PK MPSV ze dne 13. 10. 2015 a jeho doplněním posudkem ze dne 30. 5. 2016. Žalobce navrhl vypracování revizního posudku za účasti odborníků z oboru otorinolaryngologie, konkrétně aby byl tento posudek pečlivější vzhledem k hodnocení dochované pracovní schopnosti žalobce. Dále navrhl, aby soud předvolal jako svědky osoby, jejichž jména by byla soudu dodatečně předložena, které zadávaly práci žalobci při cukrářském provozu a při výkonu dalších osob, kupř. vedoucího prodejny potravin, kde žalobce pracoval. Kromě toho navrhl výsledky rodinných příslušníků žalobce (bratra a rodičů). Krajský soud po slyšení zástupkyně žalované uvedené návrhy na další dokazování ve věci zamítl, a to z toho důvodu, neboť vypracované posudky PK MPSV nejsou v zásadním rozporu a navrhované výsledky svědků soud nepovažoval za relevantní důkazní prostředek, který by mohl přinést více světla ke spornému hodnocení pracovní schopnosti žalobce. Po pronesení závěrečných návrhů krajský soud přikročil k rozhodnutí ve věci samé.

Žaloba není důvodná.

Právní úprava posuzování invalidity a podmínek nároku na invalidní důchod je obsažena v ustanovení § 39 zákona o důchodovém pojištění, které ve znění platném a účinném po 31. 12. 2009 upravuje tři stupně invalidity. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně. Pokud se jedná o pokles pracovní schopnosti nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a konečně v případě poklesu nejméně o 70 % se jedná o invaliditu třetího stupně. Při určování poklesu pracovní schopnosti se mj. bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o tzv. stabilizovaný zdravotní stav a zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován. Podle ustanovení § 39 odst. 6 zákona o důchodovém pojištění platí, že za stabilizovaný zdravotní stav [odstavec 4 písm. b)] se považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení.

Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Podle právní úpravy platné a účinné po 31. 12. 2009 platí, že zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudek posudkové komise MPSV soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Jelikož žalovaná rozhoduje o nároku na invalidní důchod, příp. o změně tohoto nároku či jeho odnětí v dvouinstančním řízení, jsou zejména na její rozhodnutí v námitkovém řízení kladeny nároky na jasnost, srozumitelnost a úplnost odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2011, čj. 6 Ads 99/2011-43, přístupný na www.nssoud.cz).

Náležitosti posudku upravuje s účinností od 1. 1. 2010 v ustanovení § 7 vyhláška č. 359/2009 Sb. Posudek o invaliditě musí obsahovat mimo formálních náležitostí rovněž účel posouzení a datum posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výčet rozhodujících podkladů o zdravotním stavu pojištěnce, z nichž orgán sociálního zabezpečení vycházel při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, skutková zjištění, ke kterým orgán sociálního zabezpečení dospěl při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výsledek posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti se stanovením, zda se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, procentní míry poklesu pracovní schopnosti, stupně invalidity, dne vzniku invalidity, dne změny stupně invalidity nebo dne zániku invalidity, schopnosti využití zachované pracovní schopnosti podle § 5 u pojištěnce, jehož míra poklesu pracovní schopnosti činí nejméně 35 % a nejvíce 69 %, a zda je pojištěnec v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek. Obligatorní náležitosti posudku je rovněž odůvodnění výsledku posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti. V případě, že se jedná o odnímání pobírané dávky důchodového pojištění podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem nebo obdobně také přiznání nižšího stupně

invalidity, je posudková komise MPSV ČR povinna přesvědčivě odůvodnit, v čem spočívá zlepšení nebo stabilizace zdravotního stavu pojištěnce při porovnání s obdobím, kdy odnímaná dávka byla přiznána, případně zda odnímaná dávka nebyla přiznána na základě posudkového omylu (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 3 Ads 45/2008-46, přístupný na www.nssoud.cz). Jde-li přitom alespoň o invaliditu I. či II. stupně (tedy pokles pracovní schopnosti v rozmezí nejméně o 35%, avšak nejvíce o 69 %), musí posudek obsahovat rovněž tzv. pracovní rekomandaci, tedy doporučení stran vhodného druhu práce, kterou je pojištěnec schopen při svém zdravotním postižení vykonávat (srv. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2012, čj. 4 Ads 19/2012-18, přístupný na www.nssoud.cz).

Krajský soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného ze správních spisů žalované a OSSZ v Třebíči, jakož i zejm. z doplnění dokazování posudkem PK MPSV ze dne 13. 10. 2015. Tento posudek byl vyhotoven PK MPSV zasedající v řádném složení, přičemž jejím členem byla odborná neuroložka. Na základě tohoto posudku byla určena rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu určena podle kapitoly VI položky 1 písm. b) 20 %, přičemž vzhledem k přítomnosti lehkého motorického postižení a zcela lehké dysartrie a absenci dalších postižení rezultujících z dětské mozkové obrny i s ohledem na ostatní zdravotní postižení a předchozí vykonávané výdělečné činnosti hodnotí PK MPSV rozhodující postižení funkcí na dolní hranici rozpětí. PK MPSV rovněž přesvědčivě zdůvodnila, proč nepovažuje za možné hodnotit podle výše hodnocených písmen téže položky citované vyhlášky, a proč není možné hodnotit zdravotní postižení vyšším úbytkem pracovní schopnosti. Posudek sice hodnotí pokles pracovní schopnosti žalobce na rozdíl od posudku OSSZ v Třebíči a lékaře žalované ve výši 20 %, ale ani toto posudkové hodnocení nedostačuje k tomu, aby byl žalobce hodnocen jako invalidní alespoň v prvním stupni invalidity, neboť k tomu je podle § 39 ZDP zapotřebí prokázat pokles pracovní schopnosti alespoň 35 %. Žalobce zpochybnil závěry tohoto posudku tím, že předložil nové lékařské nálezy prokazující postižení sluchu vpravo. Proto krajský soud vyžádal doplnění posudku PK MPSV ze dne 30. 5. 2016, v němž PK MPSV setrvala na svém původním hodnocení, přičemž, kde členem posudkové komise byl odborný otorinolaryngolog. K prokázanému postižení sluchu PK MPSV uvedla, že *„nelze se jednoznačně vyjádřit, zda toto bylo či nebylo přítomno již k datu vydání napadeného rozhodnutí, neboť bylo jednoznačně prokázáno až za rok na to, nicméně kdyby bylo toto postižení přítomno v době vydání napadeného rozhodnutí, jde o postižení sluchu jednostranné, které je z hlediska dopadu na pokles pracovní schopnosti posudkově velmi málo významné.“* Krajský soud hodnotí toto vyjádření PK MPSV tak, že na základě všech lékařských nálezů vykládaných ve vzájemných souvislostech nelze prokázat postižení sluchu k datu vydání napadeného rozhodnutí. To znamená, že PK MPSV neshledala důvod ani ke změně stanovení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého stavu žalobce, ani k navýšení procentního poklesu pracovní schopnosti žalobce, ať už v rámci aplikované položky cit. vyhlášky, anebo za použití § 3 této vyhlášky. Konec konců, i sám žalobce ve svých podáních považoval konzistentně za své rozhodující zdravotní postižení stav po dětské mozkové obrně, a nikoliv postižení sluchu. Krajský soud tedy uzavírá, že postižení sluchu hodnocené doplněním posudku PK MPSV neprokázalo, že by žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí byl invalidní alespoň v prvním stupni, ani to, že by toto zdravotní postižení mělo být hodnoceno jako rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pokud PK MPSV neshledala důvod pro změnu svého posudkového závěru, nelze podle názoru krajského soudu ze žalobcem předložených lékařských zpráv dovodit, že žalobce byl k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované invalidní.

Krajský soud shledal, že skutkový stav doplněný na základě posudků PK MPSV ze dne 13. 10. 2015 a ze dne 30. 5. 2016, které hodnotil je v souvislosti se skutkovým stavem

zjištěným ze správního spisu, byl zjištěn dostatečně a řádně. Posudky předložené PK MPSV podle považuje za dostatečně přesvědčivé, úplné a bezrozporné, přičemž má za to, že se PK MPSV dostatečně vypořádala jak s určením rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, tak i s určením míry poklesu pracovní schopnosti, přičemž zasedala v takovém složení, které jí umožňovalo tyto otázky řádně vyhodnotit (odborný neurolog a odborný otorinolaryngolog). Za této situace krajský soud neviděl žádný důvod pro to připustit žalobcem navrhované důkazy výsledkem svědků či vyhotovením revizního posudku. Předmětné posudky PK MPSV tak lze vnímat jako stěžejní důkazy ve věci a krajský soud nemá pochybnosti o jejich vypovídací hodnotě a relevanci.

Pokud žalobce namítal, že posudkové orgány nevyšetřily žalobce v jeho přirozeném pracovním prostředí, pak k tomu krajský soud uvádí, že takový postup není běžnou praxí lékařské posudkové služby, pročez ani krajský soud nepovažuje skutečnost, že posudkové orgány tak neučinily ani v případě žalobce, za vadu jimi podaných posudků. Pokud žalobce namítal, že celé posuzování posudkovými lékaři se odehrávalo ex cathedra, krajský soud zdůrazňuje, že žalobce byl osobně přítomen prvnímu jednání PK MPSV dne 13. 10. 2015 a byl osobně vyšetřen. Pro zhodnocení dodatečně předložených lékařských nálezů to již nebylo třeba. Celé posudkové vyšetření tedy podle názoru krajského soudu proběhlo v souladu s běžnými a ustálenými postupy, a proto krajský soud nepovažuje tyto námitky žalobce za důvodné. Pokud se týká citací starší judikatury Nejvyššího soudu ČR ve věcech posuzování invalidity, resp. pracovní schopnosti, nevyplyvá z nich žádný konkrétní závěr, z něhož by měla plynout opodstatněnost tvrzení o nesprávně zjištěném skutkovém stavu v posuzované věci.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 1 in fine s.ř.s. zamítl, jak je uvedeno ve výroku I.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nelze náhradu nákladů řízení přiznat ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. června 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová